

Arrest

nr. 319 114 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 juli 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) in de stad Valle de la Pascua gelegen in de deelstaat Guárico. U groeide op in een arm gezin. U stopte op 13-jarige leeftijd met school en legde zich toe op baseball, de sport waarin u een professionele carrière uitbouwde. In 2011 ging u aan de slag bij de Amerikaanse baseballclub "Phillies" waar u tot 2016 speelde. Na afloop van het Amerikaanse baseballseizoen keerde u telkens terug naar Venezuela waar u verder baseball speelde voor de club Caribes de Anzoátegui. In 2017 ging u voor één seizoen aan de slag als baseballspeler in Panama. In 2016 en 2017

nam u deel aan twee kleine protesten tegen de Venezolaanse regering omdat er een gebrek was aan water en gas. In 2018 liep uw professionele carrière ten einde. Na aandringen bij de Belgische baseballclubs kon u deelnemen aan de Belgische baseballcompetitie, maar uw loon lag beduidend lager waardoor u financiële problemen kreeg. Sinds het begin van uw carrière hadden zowel u als uw ouders verschillende keren financiële hulp gevraagd aan de Venezolaanse autoriteiten maar deze werd telkens geweigerd. Aangezien u een professionele baseballspeler was, ging men ervan uit dat uw bestaansmiddelen voldoende toereikend waren om te voorzien in uw eigen levensonderhoud en dat van uw ouders. Tijdens uw verblijf in België in 2018 en 2019 bestudeerde u samen met uw Belgische club eventuele tewerkstellingsmogelijkheden bij de Belgische Baseball Federatie en de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Na afloop van het baseballseizoen keerde u terug naar Venezuela en kwam u terecht in de coronapandemie waardoor het onmogelijk werd om te overleven. De hulp van uw voormalige Amerikaanse baseballclub waarop u recht had kon u niet bereiken omdat bankoverschrijvingen geblokkeerd werden in het kader van de Amerikaanse sancties tegen Venezuela. In december 2020 verhuisde u naar El Tigre waar u aan de slag ging als ambulante verkoper van chips en gebakjes. U verdiende echter té weinig om te kunnen voorzien in uw levensonderhoud waarop u besloot om de voorzitter van uw voormalige baseballclub in Morsel (België) te contacteren en hem om hulp te vragen. De club wilde u steunen waarop u besloot om Venezuela definitief te verlaten. U reisde op 17 juni 2021 via Turkije en Nederland naar België. U kwam aan in België op 18 juni 2021 en diende op 6 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 november 2022 reisde ook uw partner, (...) (CG (...)) naar België. Zij diende op 20 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer vreest u in dezelfde situatie terecht te komen als voor uw vertrek en enkel te kunnen overleven door uw activiteiten als ambulante verkoper te hervatten, bij gebrek aan andere tewerkstellingsmogelijkheden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming ligt u de volgende documenten voor: 2 originele paspoorten, 8 lidmaatschapskaarten van de Amerikaanse baseballclub "Phillies", uw rijbewijs, twee medische controlekaarten, een bewijs van uw Belgisch topsportstatuut, uw contract bij de Koninklijke Morstel Stars Base- en Softballclub, een uitnodiging en aanbevelingsbrief van de Koninklijke Morstel Stars Base- en Softballclub, een getuigschrift van de Koninklijke Belgische Baseball en Softball Federatie, een e-mail van het Baseball Assistance Team en twee reisdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat zich tijdens uw verblijf in België in 2018 en 2019 inmiddels geïnformeerd had over de mogelijkheden om permanent legaal in België te verblijven maar uiteindelijk toch terugkeerde naar Venezuela (CGVS, p. 9). Verder moet er ook vastgesteld worden dat u op 17 juni 2021 Venezuela verliet met de bedoeling u definitief te vestigen in België, maar pas in december 2021 besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 5, 8 en 12). U gevraagd om welke reden u pas een half jaar later besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen verklaart u dat het nog niet duidelijk was voor u of u in België wilde blijven op niet. U stelt dat het niet gemakkelijk was om gescheiden te leven van uw familie maar dat uw familie en vrienden u uiteindelijk toch konden overtuigen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Bijkomend moet er vastgesteld worden dat u in eerste instantie verwijst naar de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als reden van uw vertrek. U verklaart dat u Venezuela verliet uit financiële noodzaak. Na afloop van uw professionele baseball carrière waren er – mede omwille van de

coronapandemie - amper tewerkstellingsmogelijkheden voor u in Venezuela, u verdiende onvoldoende geld om eten te kopen en de overheid weigerde u en uw familie te helpen (CGVS, p. 10). Aangaande de reden waarom de Venezolaanse regering u en uw familie elke vorm van hulp weigerde, legt u geen heldere verklaringen af. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dat de hulp jullie geweigerd werd omdat u een professionele baseballspeler was en dat de regering ervan uitging dat u over voldoende financiële middelen beschikte (CGVS, p. 9). Bij de DVZ voegde u daaraan toe dat u geen voordelen ontving van de regering omdat de regering wist dat u had deelgenomen aan protesten in 2016 en 2017 en u bijgevolg beschouwd werd als een tegenstander van de regering (Vragenlijst CGVS, p. vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldt u de deelname aan de protesten echter niet als reden waarom er u en uw familie hulp werd geweigerd. Meer zelfs, u verklaart dat u zowel tijdens als na uw deelname aan de protesten geen problemen hebt gekend met de autoriteiten en dat u eigenlijk niet weet of ze wel op de hoogte waren van uw deelname aan de protesten (CGVS, p. 13). Bovendien verliet u in 2016 en 2017 alsook in de daaropvolgende jaren regelmatig op legale wijze Venezuela om in het buitenland baseball te gaan spelen. U gevraagd of er u ooit vragen werden gesteld op de luchthaven antwoordt u dat dit niet het geval was omdat u altijd over documenten beschikte waarmee u kon aantonen dat u een professionele baseballspeler was (CGVS, p. 11). U geconfronteerd met uw wijzigende verklaringen verklaart u dat iedereen die emigreert beschouwd wordt voorstanders van de oppositie. U gevraagd of u ooit problemen hebt gekend omdat u beschouwd werd als een tegenstander van de regering stelt u dat dit niet het geval was (CGVS, p. 14). Van jongs af aan werd er in de baseballacademie op gewezen dat politieke betrokkenheid niet toegelaten was (CGVS, p. 9 en 12). Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Venezuela vervolging riskeert. Indien u weldegelijk beschouwd werd als een tegenstander van de regering kan er redelijkerwijs verwacht dat ze de kans om u eerder te vervolgen niet onbenut zouden hebben gelaten. U specifiek gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer naar Venezuela koppelt u ook geen vrees aan uw deelname aan de protesten. U verwijst louter naar economische motieven (CGVS, p. 10).

Ter staving van uw verzoek legt u meerdere documenten voor waarmee u aantoont dat u een professionele baseballspeler bent, wat het CGVS niet betwist. Verder legt u ook uw rijbewijs voor, een e-mail van het Baseball Assistance Team en reisdocumenten. Deze documenten ondersteunen eveneens verklaringen die niet ter discussie worden gesteld. U gevraagd naar documenten of foto's die uw deelname aan de protesten bewijzen en bewijsstukken waarmee u kan aantonen dat u hulp hebt gevraagd aan de Venezolaanse regering en dat uw vraag werd afgewezen, kan u deze niet voorleggen. U gevraagd naar de reden stelt u dat u tijdens uw deelname aan de protesten voorzichtig moest zijn en dat u bovendien niet had gedacht dat u in de situatie van vandaag terecht zou komen (CGVS, p. 11 en 13). Dit is echter geen afdoende verklaring. U legde ter staving van uw verzoek meerdere andere documenten voor waardoor er gesteld kan worden dat u zich hebt kunnen voorbereiden op uw persoonlijk onderhoud en inspanningen hebt geleverd om documenten te verzamelen. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u geen bewijsstukken kan voorleggen ter staving van uw problemen maar wel allerhande andere documenten voorlegt.

Uit het geheel van uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten blijkt niet dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van de door u geschetste problemen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Er dient immers te worden vastgesteld dat de elementen die u ter zake aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een

hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U verliet uw land bovendien legaal met eigen paspoort. Tussen 2011 en 2019 verliet uw land bovendien meermaals en u keerde telkens probleemloos terug (Verklaring DVZ, punt 32; CGVS, p. 5-6, 11).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijs, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook

komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw partner, dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) in de stad El Tigre gelegen in de deelstaat Anzoátegui waar u woonde tot uw vertrek naar Europa.

U behaalde een diploma van leerkracht en werkte als lerares op een school. In 2015 nam u deel aan een lokale protestactie voor de verhoging van de salarissen van leerkrachten. Naast lerares bent u ook moeder van twee zonen, (...) en (...), die momenteel bij uw zus in Venezuela verblijven. Toen uw zoon (...) (° (...)) twee jaar oud was ging uit elkaar met zijn vader, (...), omdat er sprake was van partnergeweld, maar hij kon de breuk niet aanvaarden. Hij viel u lastig en was agressief. Toen uw zoon zes jaar oud was diende u op aanraden van de directrice van de school waar u werkte een klacht in tegen hem. Er werd hem een contactverbod opgelegd, er werden afspraken gemaakt omtrent de betaling van alimentatie en er werd een verblijfsregeling getroffen voor uw zoon. Na drie à vier maanden respecteerde hij de gemaakte afspraken niet meer, maar u besloot geen verdere stappen te ondernemen tegen hem. Toen u de vader van uw tweede zoon leerde kennen begon hij u terug lastig te vallen. Hij achtervolgde u op de bus en vertelde uw burens dat hij u zou verkrachten en in elkaar zou slaan. De problemen met (...) bleven aanhouden tot het begin van de coronapandemie. Ten gevolge van de coronapandemie werd de school waar u werkte gesloten, waardoor u uw werk verloor. Niemand mocht zijn huis verlaten waardoor (...) u niet meer kon lastigvallen. Eens de pandemie gedaan was begon hij u opnieuw te achtervolgen. Ongeveer vijf jaar geleden begon u een relatie met (...) (CG (...)). Hij verliet Venezuela op 17 juni 2021 en diende op 6 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. In april 2022 maakten jullie plannen om ook uw reis naar België te organiseren. In juli of augustus 2022 nam u ontslag op uw werk bij een opticien en vroeg u een paspoort aan. Op 8 november 2022 reisde u via Spanje en Nederland naar België. U kwam aan in België op 9 november 2022 en diende op 20 april 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort en uw originele identiteitskaart voor.

Bij terugkeer vreest u geen werk te vinden en uw zonen niet te kunnen onderhouden. Verder hebt u ook een “zekere” angst voor (...), maar uw jaren in België hebben u wel mentaal sterker gemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat u na uw aankomst in België meer dan vijf maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen doet vermoeden dat u de internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, wat ook blijkt uit uw verklaringen. U gevraagd naar de redenen van uw vertrek uit Venezuela verklaart u dat uw initieel plan was om als toerist voor enkele maanden naar België te reizen, waar uw partner toen reeds verbleef, en het land te leren kennen. Tijdens uw verblijf in België werd de economische situatie in Venezuela steeds slechter waardoor u er na drie maanden toch begon over na te denken om niet meer terug te keren naar Venezuela (CGVS, p. 8). U besprak uw plannen met uw zonen en uw zus in Venezuela. Zij gaven hun goedkeuring waarop u besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 10). Bovenstaande verklaringen ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees bij terugkeer. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Bijkomend moet er vastgesteld worden dat u in eerste instantie verwijst naar de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als de directe aanleiding voor uw vertrek. U gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela haalt u eveneens de preciaire socio-economische en humanitaire situatie aan. U vreest dat u geen werk zal vinden en uw zonen niet zal kunnen onderhouden. U gevraagd of dit alle redenen zijn voor uw vertrek en uw verzoek antwoordt u bevestigend. U gevraagd of u nog andere persoonlijke problemen hebt gekend voor uw vertrek antwoordt u ontkennend. U gevraagd of u een vrees hebt ten aanzien van een specifiek persoon antwoordt u dat u een “zekere” angst hebt voor uw ex-partner (...), maar dat de jaren in België u sterker hebben gemaakt en dat het minder invloed heeft op u dan vroeger. U gevraagd welke problemen u zou krijgen met hem moet u het antwoord schuldig blijven. U kan louter vertellen dat u nog steeds schrik hebt van hem. U gevraagd of u een klacht zou kunnen indienen tegen hem bij de Venezolaanse autoriteiten vertelt u dat dit enkel mogelijk is als hij u rechtstreeks zou aanvallen (CGVS, p. 10). Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat u geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u vervolging riskeert. De door u ingeroepen problemen met (...) zijn echter van louter familiale en gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door hem wordt geviséerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Tot slot moet er aangaande de lokale protestactie waaraan u deelnam in 2015 vastgesteld worden dat u geen bewijzen kan voorleggen van uw deelname. Verder verklaart u ook nooit problemen te hebben gekend omwille van uw deelname, waardoor het ook geen reden was voor uw vertrek uit Venezuela. U verklaart voornamelijk vertrokken te zijn uit Venezuela omwille van economische motieven (CGVS, p. 11 en 12).

Ter staving van uw verzoek legde u uw origineel paspoort voor en uw originele identiteitskaart. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit – elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing.

Uit het geheel van uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten blijkt niet dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van de door u geschetste problemen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Er dient immers te worden vastgesteld dat de elementen die u ter zake aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus venezuela. houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie 20240513.pdf](#) blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U verliet uw land bovendien legaal met eigen paspoort (Verklaring DVZ, punt 32; CGVS, p. 8).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het

dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) (cgrs.be) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen

van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw partner, dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partijen evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoeker:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat zich tijdens uw verblijf in België in 2018 en 2019 inmiddels

geïnformeerd had over de mogelijkheden om permanent legaal in België te verblijven maar uiteindelijk toch terugkeerde naar Venezuela (CGVS, p. 9). Verder moet er ook vastgesteld worden dat u op 17 juni 2021 Venezuela verliet met de bedoeling u definitief te vestigen in België, maar pas in december 2021 besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 5, 8 en 12). U gevraagd om welke reden u pas een half jaar later besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen verklaart u dat het nog niet duidelijk was voor u of u in België wilde blijven op niet. U stelt dat het niet gemakkelijk was om gescheiden te leven van uw familie maar dat uw familie en vrienden u uiteindelijk toch konden overtuigen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw laatsttijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Bijkomend moet er vastgesteld worden dat u in eerste instantie verwijst naar de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als reden van uw vertrek. U verklaart dat u Venezuela verliet uit financiële noodzaak. Na afloop van uw professionele baseball carrière waren er – mede omwille van de coronapandemie - amper tewerkstellingsmogelijkheden voor u in Venezuela, u verdiende onvoldoende geld om eten te kopen en de overheid weigerde u en uw familie te helpen (CGVS, p. 10). Aangaande de reden waarom de Venezolaanse regering u en uw familie elke vorm van hulp weigerde, legt u geen heldere verklaringen af. Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dat de hulp jullie geweigerd werd omdat u een professionele baseballspeler was en dat de regering ervan uitging dat u over voldoende financiële middelen beschikte (CGVS, p. 9). Bij de DVZ voegde u daaraan toe dat u geen voordelen ontving van de regering omdat de regering wist dat u had deelgenomen aan protesten in 2016 en 2017 en u bijgevolg beschouwd werd als een tegenstander van de regering (Vragenlijst CGVS, p. vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldt u de deelname aan de protesten echter niet als reden waarom er u en uw familie hulp werd geweigerd. Meer zelfs, u verklaart dat u zowel tijdens als na uw deelname aan de protesten geen problemen hebt gekend met de autoriteiten en dat u eigenlijk niet weet of ze wel op de hoogte waren van uw deelname aan de protesten (CGVS, p. 13). Bovendien verliet u in 2016 en 2017 alsook in de daaropvolgende jaren regelmatig op legale wijze Venezuela om in het buitenland baseball te gaan spelen. U gevraagd of er u ooit vragen werden gesteld op de luchthaven antwoordt u dat dit niet het geval was omdat u altijd over documenten beschikte waarmee u kon aantonen dat u een professionele baseballspeler was (CGVS, p. 11). U geconfronteerd met uw wijzigende verklaringen verklaart u dat iedereen die emigreert beschouwd wordt voorstanders van de oppositie. U gevraagd of u ooit problemen hebt gekend omdat u beschouwd werd als een tegenstander van de regering stelt u dat dit niet het geval was (CGVS, p. 14). Van jongs af aan werd er in de baseballacademie op gewezen dat politieke betrokkenheid niet toegelaten was (CGVS, p. 9 en 12). Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Venezuela vervolging riskeert. Indien u weldegelijk beschouwd werd als een tegenstander van de regering kan er redelijkerwijs verwacht dat ze de kans om u eerder te vervolgen niet onbenut zouden hebben gelaten. U specifiek gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer naar Venezuela koppelt u ook geen vrees aan uw deelname aan de protesten. U verwijst louter naar economische motieven (CGVS, p. 10).

Ter staving van uw verzoek legt u meerdere documenten voor waarmee u aantoont dat u een professionele baseballspeler bent, wat het CGVS niet betwist. Verder legt u ook uw rijbewijs voor, een e-mail van het Baseball Assistance Team en reisdocumenten. Deze documenten ondersteunen eveneens verklaringen die niet ter discussie worden gesteld. U gevraagd naar documenten of foto's die uw deelname aan de protesten bewijzen en bewijsstukken waarmee u kan aantonen dat u hulp hebt gevraagd aan de Venezolaanse regering en dat uw vraag werd afgewezen, kan u deze niet voorleggen. U gevraagd naar de reden stelt u dat u tijdens uw deelname aan de protesten voorzichtig moest zijn en dat u bovendien niet had gedacht dat u in de situatie van vandaag terecht zou komen (CGVS, p. 11 en 13). Dit is echter geen afdoende verklaring. U legde ter staving van uw verzoek meerdere andere documenten voor waardoor er gesteld kan worden dat u zich hebt kunnen voorbereiden op uw persoonlijk onderhoud en inspanningen hebt geleverd om documenten te verzamelen. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u geen bewijsstukken kan voorleggen ter staving van uw problemen maar wel allerhande andere documenten voorlegt.

Uit het geheel van uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten blijkt niet dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van de door u geschetste problemen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Er dient immers te worden

vastgesteld dat de elementen die u ter zake aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U verliet uw land bovendien legaal met eigen paspoort. Tussen 2011 en 2019 verliet uw land bovendien meermaals en u keerde telkens probleemloos terug (Verklaring DVZ, punt 32; CGVS, p. 5-6, 11).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en oliepijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw partner, dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht in hoofde van verzoekster:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het laattijdige karakter van uw verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat u na uw aankomst in België meer dan vijf maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen doet vermoeden dat u de internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, wat ook blijkt uit uw verklaringen. U gevraagd naar de redenen van uw vertrek uit Venezuela verklaart u dat uw initieel plan was om als toerist voor enkele maanden naar België te reizen, waar uw partner toen reeds verbleef, en het land te leren kennen. Tijdens uw verblijf in België werd de economische situatie in Venezuela steeds slechter waardoor u er na drie maanden toch begon over na te denken om niet meer terug te keren naar Venezuela (CGVS, p. 8). U besprak uw plannen met uw zonen en uw zus in Venezuela. Zij gaven hun goedkeuring waarop u besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 10). Bovenstaande verklaringen ondermijnen de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees bij terugkeer. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Bijkomend moet er vastgesteld worden dat u in eerste instantie verwijst naar de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als de directe aanleiding voor uw vertrek. U gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela haalt u eveneens de preciaire socio-economische en humanitaire situatie aan. U vreest dat u geen werk zal vinden en uw zonen niet zal kunnen onderhouden. U gevraagd of dit alle redenen zijn voor uw vertrek en uw verzoek antwoordt u bevestigend. U gevraagd of u nog andere persoonlijke problemen hebt gekend voor uw vertrek antwoordt u ontkennend. U gevraagd of u een vrees hebt ten

aanzien van een specifiek persoon antwoordt u dat u een “zekere” angst hebt voor uw ex-partner (...), maar dat de jaren in België u sterker hebben gemaakt en dat het minder invloed heeft op u dan vroeger. U gevraagd welke problemen u zou krijgen met hem moet u het antwoord schuldig blijven. U kan louter vertellen dat u nog steeds schrik hebt van hem. U gevraagd of u een klacht zou kunnen indienen tegen hem bij de Venezolaanse autoriteiten vertelt u dat dit enkel mogelijk is als hij u rechtstreeks zou aanvallen (CGVS, p. 10). Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat u geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u vervolging riskeert. De door u ingeroepen problemen met (...)zijn echter van louter familiale en gemeenrechtelijke aard en hebben als zodanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door hem wordt geviséerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst.

Tot slot moet er aangaande de lokale protestactie waaraan u deelnam in 2015 vastgesteld worden dat u geen bewijzen kan voorleggen van uw deelname. Verder verklaart u ook nooit problemen te hebben gekend omwille van uw deelname, waardoor het ook geen reden was voor uw vertrek uit Venezuela. U verklaart voornamelijk vertrokken te zijn uit Venezuela omwille van economische motieven (CGVS, p. 11 en 12).

Ter staving van uw verzoek legde u uw origineel paspoort voor en uw originele identiteitskaart. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit – elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing.

Uit het geheel van uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten blijkt niet dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van de door u geschetste problemen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Er dient immers te worden vastgesteld dat de elementen die u ter zake aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer

problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U verliet uw land bovendien legaal met eigen paspoort (Verklaring DVZ, punt 32; CGVS, p. 8).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op

[coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf \(cgrs.be\)](#) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi_focus_venezuela_situatieschets_20230808_0.pdf \(cgrs.be\)](#) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft het verzoek om internationale bescherming van uw partner, dient er opgemerkt te worden dat dit eveneens werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in hoofde van verzoekende partijen geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de bovenstaande motivering onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekers komen in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen voormelde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Door zich louter te beperken tot de niet onderbouwde stelling dat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen, het aanreiken van algemene theoretische beschouwingen over een gegronde vrees voor vervolging en het voordeel van de twijfel, het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken, en het louter herhalen van hun verklaringen, zijnde respectievelijk de preciaire socio-economische situatie in Venezuela en dat verzoeker geen hulp zal krijgen van de Venezolaanse autoriteiten omdat hij geacht werd als professionele baseballspeler voldoende financiële middelen te hebben alsook het ontoereikend rechtssysteem waardoor verzoekster vreest zich niet afdoende te kunnen beschermen tegen mogelijke acties van haar ex-man, blijven verzoekers daartoe echter in gebreke. Hiermee weerleggen noch ontkrachten zij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal en maken zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk noch tonen zij aan dat zij hierdoor een reëel risico op ernstige schade lopen.

Waar verzoekende partijen de commissaris-generaal nog verwijten hun vrees onvoldoende voor de toekomst te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat zij geen concrete elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij in de toekomst persoonlijk een risico lopen om te worden vervolgd. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat hiertoe niet, wanneer daaruit – zoals *in casu* – niet kan blijken dat zij persoonlijk of alle Venezolanen in Venezuela vervolgd worden.

Bijgevolg slagen verzoekers er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken ook geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekers *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

Wat betreft de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden geïdoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden

zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politioneel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politioneel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, met inbegrip van de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij van 14 november 2024, dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico, Amazonas en Bolívar thans een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse staat Anzoátegui, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan.

Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Guárico. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politioneel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoekende partijen tonen ook dit niet aan.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF